

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Pia Hilaria R. P. Angelini Gazæi E Societate Iesv Atrebatis

Gazet, Angelin

Antverpiae, 1629

Philippus Bonus pauperem seniculum ebrium, diei vnius Principem creat,
& pauperem recreat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70444](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70444)

Per ille rimas linteas sono cæco,
 » Bona vxor, inquit, expedi, expedi vincla.
 Vix vincla mulier explicarat, actutum
 Ad astra palmas ille subrigens, votum
 Ter & ter altum vouit, omne per vitam
 Instar mephitis execrariet vinum,
 Instar que mortis ostium Tabernarum,
 (Ridebat vxor in sinu) & probus vitâ,
 Mori que timidus vixit, & stetit voto,
 Adeoque posthac siccus, vt cui venter
 Sesquipede longus, latus, altus extabat,
 Fieret deinceps stramen & merus iuncus.
 Istam lepôris ingenique mercedem
 Mulier recepit, perque pharmacum solers
 Nouam maritus indolem, novos mores.

*Philippus Bonus pauperem seniculum
 ebrium diei vnus principem creat, &
 pauperem recreat.*

Ex Ponti Heutheri lib. 4. Rer. Fland.

A Mœniorem fabulam suis dedit
 Brugis, oculo lætioris Flandriæ,
 Philippus olim Belgici Princeps soli:
 Benigna fama nomen indidit Bonus.
 Cœnatus ibat cum suis inambulans
 Fors conticinio noctis. En medio foro
 Pauper seniculus cernitur iacens humi,
 Altumque stertens, qui que, dum somno graue
 Cerebrum labascit, fronte tellurem ferit.
 Hic de popinis in popinas influens

Adcò

Ad eò capitulum tubine opplerat suum
 Vini meraci, aut candidæ cereuisiæ,
 Vt spongiarum more, vel Germanicæ
 Ad instar offæ, totus intus ac foris
 Maderet: & madebat in viciniâ,
 Stomacho ciborum potuumque prodigo,
 (Pæce id legentum dixerim) mixtis mero
 Tellus aperta frustulis. Denso in luto
 Hinc cento miseri pallij, tritissimus
 Illinc galerus, isque de paleâ leui
 Malefactus olim, iam foratus vndique.

Risit Philippus ebrij spectaculo:
 Risere comites, vellicantes hi manu,
 Hi pede sepultum in sorde densatâ virum:
 Nil excitari dormiens, nec id magè,
 Immane quàm si marmor, aut rupes foret.
 Probare cupiens Dux reapse quàm sit hæc
 Et vita somnus, & voluptas somnium;
 „ Famuli, Philippus inquit, hinc modò ilicet
 „ Cadauer istuc ebrij senis meas
 „ Efferte in ædes, & meum in thalamum date.

Corripitur vlnis famulitij (Truncus merus,
 Nisi quod profundos sesquipede ronchos dabat)
 Mustum propinans ore baiulis sui.
 Ventum in penates. Cæptus est barbam, manus,
 Et os lauari: more gliris ebrij
 Dormit lauando: fetidâ nudariet
 Dein lacernâ, lineâ circumdari:
 Nudando, vestiendo, stertit improbè.
 Toro ille tandem Principis locariet,
 Et in hoc sepulchro plumeo ignarus sui
 Dormire Truncus in diei crastinæ

Manè calefactum. Iamque somnus viribus
 Elumbis, animo cœperat frenos dare,
 Ad se vt rediret: vt rediuit, ilicò
 Tractare tacitus mollicella lintea,
 » Et voce trepidus & manu, Quid hoc rei?
 » Mehercle non est hic domesticus torus,
 » Non est rigente cannabi textum toral,
 » Quo media tegitur vxor, & medius ego.

Hæc ille secum mussitans & palpitans:
 Vt nocte natus vnicâ fungus solet,
 Suum stupere verticem & teres caput,
 Adcò decoris intus opulentum strijs,
 Hodieque it uris in catinos nobiles,
 Quæ vile fuerant vespere hesterno lutum,
 Haud aliter iste coniugis fenex suæ,
 Probeque miseri prandij hesterni memor,
 (Quod aliorum fuerat) & cœnæ memor,
 In quâ bibisset largius: fori, luti,
 Somni, galeri, pallij nihil memor,
 Stupefactus hæret, intuens conopei,
 In quo recumbit, discolors fragulas,
 Aulæa muris conspicatur vndique
 Pensilia, iam tum pectinis Flandri decus.

Sensere vigiles semiexcitum fenem.
 Moxque referatâ ianuâ intrò se dare
 Pueri ab honore plurimi, nudi caput,
 Simulare docti (sic Philippus iusserat)
 Ridere vetiti, ni medullitus velint
 Ridere, pueri vapulones vt solent
 Plorare Belgæ. Stat suum cunctis onus.
 Hi ferre vestem plurimam, hi monilia,
 Manibus lauandis alteri gutturnium.

Hos inter vnus lenè submisso genu,
 „ Manuq̄ue labris subditâ, Stratis, ait,
 „ Magnanime Princeps, adlubet discedere?
 „ En sole calido medius irrepit dies,
 „ Et foribus astant, qui salute Principem
 „ Donare Proceres optimâ volunt suum.
 Senex filenter hos & illos contuens,
 Et hi filentes, ac ab ore penduli,
 Si quando lubeat proloqui, aut nutum dare;
 Dein oculorum grandioribus orbibus
 „ Et horsum & horsum despicit. Quid hoc rei,
 „ Quid hocce iuuenum est? quidve gestant vestium?
 Nec credit aliud, quàm videre somnium.
 Tandemq̄ue quidquid hîc sit, aut non sit rei,
 Seruire decernit foro, & bono fui
 Dum datur, & yti tam beato somnio.
 Induere statuit Principem, cum vestibus,
 Quas varia porrigebat astantum manus,
 Et ostro, & auro, & margaritis fulgidas.
 Induitur, vndâ suaue olente se lauit:
 (Cuncta è latèbris Dux videt, ridet suis)
 Speculumq̄ue formæ consulendo iudicem,
 Barbam retorquet hinc & hinc, & quâ potest
 Manu liquente, quidquid est super comæ
 Senilis, altum surrigit. Spectabilem
 Fuisse quondam credidisses Principem,
 Adcò venustè præferebat Principem.
 Iurare non ausim tamen, quin pauperis
 Subinde gestus euolarit inscio,
 Dum nare cubitum tergit, aut caput scabit,
 Vt bella quondam nuptui felis data,
 Non potuit illa, mure viso, protinus

Non

Non esse felis; sic Codrus, collo licet
Monile ferret aureum, Codrus fuit.

Quoties ephebi (gens iocari nescia,
Vbi se dat anſa; ſed recentium modò
Memores minarum, quas Philippus) improbo
Prægnante riſu, pectori adpreſſâ manu,
Labriſque morſis, vel dedere lacrymas,
Vel ſe gradu tulere præcipiti foras;
Vt hîc cachinnis liberalioribus

Novi ſalutem dedicarent Principis.

Intrare Proceres, eminuſque flexili

Genu ſalutes exhibere Nobiles:

Solo ille nutu reddit. Inde ſplendidam

Itum eſt in Aulam, iam vocante prandio

Lautè parato, Hîc Principi Princeps locus,

Et in catino Principe eſcæ Principes,

Vinumque Princeps in culullo Principe,

Potando, edendo ſeniculus Princeps erat.

Menſis remotis, itur in tripudia,

Aucupia, ludos, varia, quæ varius ſibi

Extemporali ſuggerebat Principi,

Et quæ voluptas ſuggerebat aſſeclis.

Vbi que latebris ſtat Philippus in ſuis,

Et inde pleno ſplene riſui litat.

Poſt appetente ſole veſperuginis,

Repetitur aula, par que cœna prandio,

Et hîc Ephebi nequiores Principi

Porgere viciffim crebrius pleniffima,

Et quæ bibones ſternent validiffimos,

Oblivioſo Maſſico carcheſia,

Meuſque Princeps Principaliter bibit,

Seu Chia, ſeu Falerna, ſeu Gazetica.

Iam nabat oculus: lingua de liris suis,
 Et mens abibat de suis; redit sopor,
 Qui pridianâ vesperâ medio foro
 Mactarat hominem. Prodit è visorio
 Tandem Philippus, ebrium mandat senem
 Suis recondi vestibus, ferri foràs,
 Sublinier antè sordibus, nempe vt modò,
 Qui fuerat, esset, seque nosset promptius.
 Redditus eidem, quo recubuerat, loco,
 Ronchos eosdem idem refundens in lutum,
 Iacuit recliuis in diem pellucidam.
 Tum lumen oculis quærere affrictis manu
 Cœpit lutosâ, & ipse sese quærere.

O quisquis aditas (& Philippus miserat,
 Præfens futuræ qui rei censor foret)
 Vt hiscat ore, cernis? vt oculos rotet?
 Vt pandat vlnas? vt relaxet tibias
 Algore nocturno graues? circumspicit
 Ambiguus oculis, hos dein figit solo.
 Quid voluat animo, cernis? vt passim solent,
 Quibus soporis somnijque cornea
 Aula dedit epuli lautioris somnium;
 Meminere primùm somniasse prosperum;
 Et inde venis agilior sanguis salit:
 Quid porò rerum fuerit, id sunt nescij;
 Sensim absque sensu se volûcris prandij
 Imago læta reddit. Haud aliter senex,
 Vbi regionum gentiumque non probè
 Meminerat, & deinde meminerat, Ducis
 Se nomen, aulam, prandium, ludos, aues
 Captasse, & illud (lixa ceu patinas solet)
 Animoque lambit & relambit somnium,

Domum-

Domumque remigrans, somnij vxorem sui
Vicumque totum complet ac viciniam.

O quisquis audis, disce quod praefens tibi
Res ipsa iurat, & Philippus in sene
Digito fidelis experimenti notat,
» Quam vita somno defidi distet nihil,
» Et quam voluptas somnio distet nihil.

Auis S. Anselmi precibus eripitur.

Ex Vita lib. 2.

PVer volucrem forte compediuerat
Tenace visco, vel coarctatam in scrobe
Supereminenti tegulam fefellerat.
Hanc deinde filo vinxerat reductili,
Ut abire patiens hac vel hac aethrae via,
Et nunc abitui, nunc receptui canens,
Cum ferret animus, deuocaret in manum,
Caucaeque condens in fenestros lares,
In volupe lucis destinaret postera.

Emissa quoties, liberam sese rata,
Auis cachinnos edere & nunc altior
Ridere puerum voluit, at pedunculum
Vbi fuit domino deprimi sensit suum,
Tum praedolore, praepudore lacrymans
Mutire tota, sed vicissim gaudia
Sua esse puero de reducta sospite,
Reducemque digito mancipare praesidi.

Anselmus ille Cantuariae pedo
Sacræque notus infula, fors hac iter,
Vinctæque pedicas conspicatus alitis,

» Vt